

הארנב הקטיפתי

מרגרי וויליאמס
צייר וויליאם ניקלסון

היה פעם ארנב קטיפתי, ובהתחלה הוא היה ממש נהדר. הוא היה שמן ומעוגל, כפי שארנב צריך להיות, עם כתמים בחום ולבן, היה לו שפם ארוך ואוזניו היו מרופדות במשי ורוד. בבוקר יום החג, כשהיה תקוע למעלה בגרב של הילד, עם ענף צינית בכפותיו, הוא נראה ממש מקסים.

בגרב היו עוד דברים, אגוזים, תפוזים ומכוניות צעצוע, וגם שקדים מצופים שוקולד ועכבר עם מנגנון מתיחה, אך הארנב הקטן היה טוב מכולם. הילד אהב אותו לפחות שעתיים, ואחר כך באו הדודים והדודות, ונשמע רעש ניר החבילות, וההתרגשות מצפייה בכל המתנות, והארנב הקטיפתי נשכח.

הוא חי אחר כך זמן רב בארון הצעצועים או על רצפת חדר הילדים ואף אחד לא חשב עליו במיוחד. הוא היה ביישן בטיבו, ומאחר שהיה עשוי רק קטיפה עבה,

הצעצועים היקרים יותר זלזלו בו. הצעצועים המכנים חשבו את עצמם חשובים מאוד והביטו מלמעלה על כל האחרים. הם היו מלאים רעיונות חדשנים ודימו את עצמם לאמיתיים.

דגם הספינה, שחי במשך שתי עונות ואיבד את רוב הצבע שלו, למד מהם ובכל הזדמנות דיבר על הציווד שעליו במונחים טכניים סבוכים.

הארנב הקטן לא יכול היה לטעון שהוא דגם של משהו, כי הוא לא ידע שקיימים ארנבים של ממש. הוא חשב שכולם ממולאים בנסורת כמוהו, והוא הבין שנסורת היא דבר מיושן ואין להזכיר אותו בחברה מודרנית.

אפילו טימותי, האריה מעץ, שעשו אותו חיילים נכים, ומן הדין היה צריך להיות בעל אופקים רחבים יותר, עשה את עצמו חשוב והתחזה כקשור לממשלה.

בין כל אלה הארנב המסכן הרגיש את עצמו מאוד פשוט וחסר חשיבות, והיחידי שהתייחס אליו בנועם היה הסוס מעור.

הסוס מעור חי בחדר הילדים יותר מכל האחרים. הוא היה כל כך ישן שהעור שלו היה קרח בכמה מקומות ואפשר היה לראות את התפרים תחתיו, ורוב השערות מזנבו הוצאו כדי להשחיל עליהן חרוזים. הוא היה חכם,

כי ראה כבר שורה ארוכה של צעצועים מכנים שהגיעו מתרברבים ויהירים, ובמשך הזמן הקפיצים שלהם נשברו, והוא ידע כי אלה הם רק צעצועים ולא יהפכו לעולם למשהו אחר.

כי הקסמים של חדר הילדים הם מוזרים ומופלאים מאוד, ורק צעצועים ישנים וחכמים, כמו הסוס מעור, יכולים להבין את כל זה.

"מה זה ממשי?" שאל פעם הארנב, כששכבו זה לצד זה על הרצפה, לפני שנני נכנסה כדי לסדר את חדר הילדים. "האם זה נקרא ששומעים רעש בפנים, ויש לך מפתח למתיחה?"

"ממשי זה לא איך שאתה עשוי" אמר הסוס מעור "זה משהו שקורה לך. כשילד אוהב אותך זמן רב, רב מאוד, לא רק כדי לשחק אתך, אלא ממש, ממש אוהב אותך, אז אתה נעשה ממשי."

"וזה עלול לכאוב?" שאל הארנב.

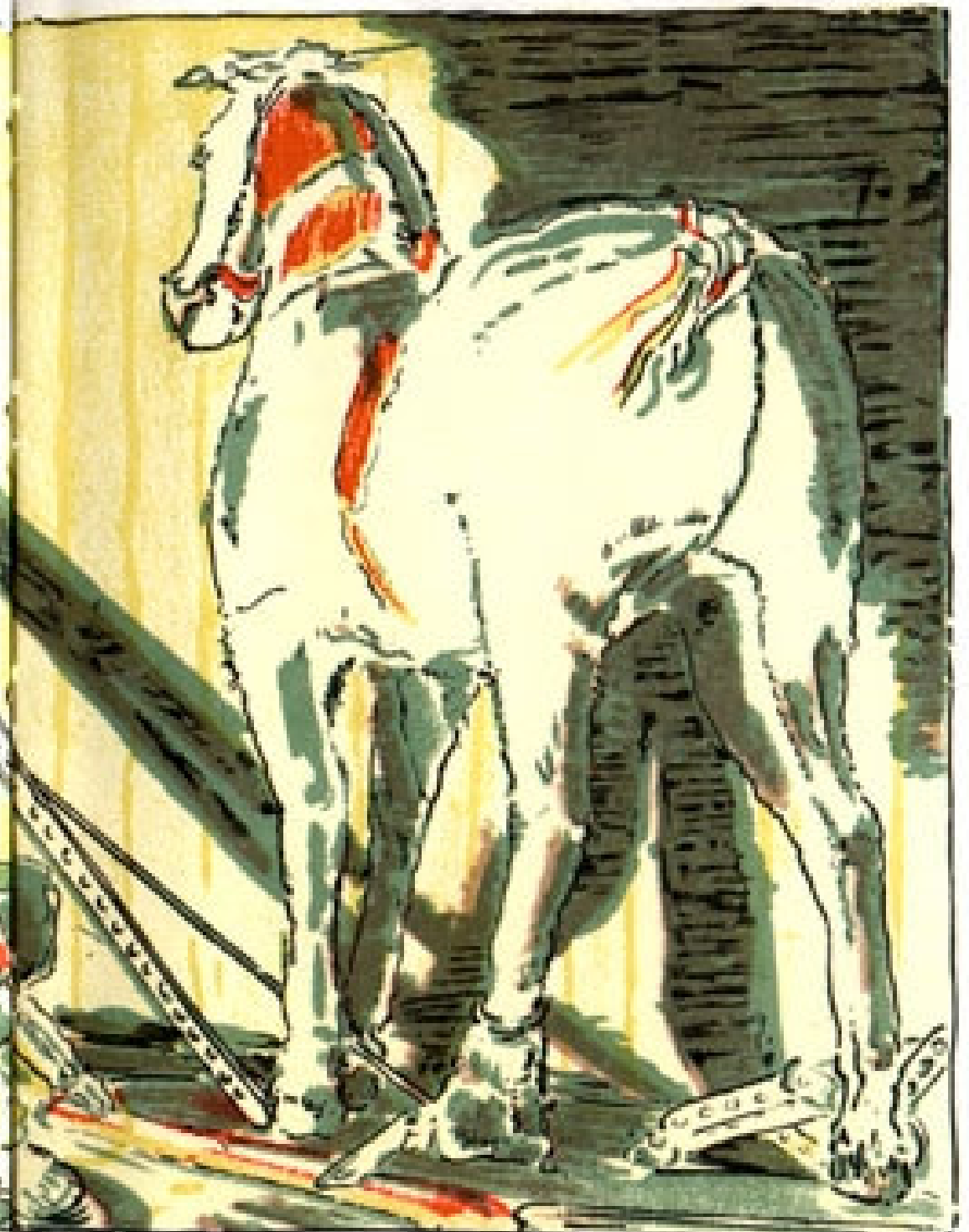
"לפעמים" אמר הסוס מעור, כי הוא תמיד דיבר אמת

"אבל כשאתה ממשי, אינך נפגע גם כשכואב."

"וזה קורה בבת אחת, כמו כשמותחים את הקפיץ" הוא

שאל "או רק כל פעם קצת?"

"זה לא קורה בבת אחת" אמר הסוס מעור "אתה

נעשה. זה לוקח הרבה זמן. לכן זה לא קורה לאלה שנשברים בקלות או שיש להם פינות חדות, או שצריך לנהוג בהם בזהירות. בדרך כלל, כשאתה נעשה ממשי, רוב השערות שלך נשחקו כבר מרוב האהבה, והעיניים שלך נפלו, והפרקים שלך מרופפים ואתה מרופט מאוד. אבל לכל זה אין חשיבות, כי כשאתה ממשי אינך יכול להיות מכוער, אלא רק בעיני אלה שלא מבינים. "אז אני מניח שאתה ממשי" אמר הארנב. ומיד הצטער שאמר זאת, כי חשב שהסוס מעור יכול להיות רגיש. אבל הסוס מעור רק חייך.

"הדוד של הילד עשה אותי ממשי" אמר "זה היה לפני הרבה, הרבה שנים, אבל אם אתה פעם ממשי, אינך יכול להיעשות שוב לא ממשי. זה נשאר לתמיד." הארנב הקטן נאנח. הוא חשב שיעבור הרבה זמן עד שהקסם הזה, להיעשות ממשי, יקרה לו. הוא השתוקק להיות ממשי, לדעת מהי התחושה הזו, ובכל זאת המחשבה להיות מרופט ולאבד את עיניו ואת שפמו הייתה עצובה במקצת. הוא רצה להיעשות כזה בלי שהדברים הלא נעימים האלה יקרו לו. הייתה דמות, שקראו לה נני, ששלטה בחדר הילדים. לפעמים היא כלל לא התייחסה לכלל הצעצועים שהיו

מונחים סביב, אך לפעמים היא נכנסה כמו רוח סערה, אספה והכניסה את הכל לארונות. היא קראה לזאת "לסדר" והצעצועים שנאו זאת, ובמיוחד אלה מפח. לארנב הקטן לא היה איכפת, כי גם כשזרקה אותו הייתה לו נפילה רכה.

ערב אחד, כשהילד הלך לישון, הוא לא מצא את הכלב היפני, שאתו הוא ישן תמיד. נני מיהרה ולא רצתה לטרוח ולחפש את הכלב בשעה מאוחרת. היא הביטה סביב וכשראתה את הארון הפתוח שלפה משם. "הנה" קראה "קח את הארנב הזקן! הוא יכול לישון אתך!" והיא תפסה את הארנב באוזנו ושמה לזרועותיו של הילד. באותו לילה, והרבה לילות אחר כך, הארנב ישן במיטה של הילד. בהתחלה לא היה לו נוח, כי הילד חיבק אותו חזק, ולפעמים התגלגל מעליו, ולפעמים שם אותו עמוק תחת הכרית, עד שהארנב יכול היה לנשום בקושי. חסרו לו גם שעות הירח המלא שהציץ לחדר הילדים דרך החלון כשכל הבית היה שקט, וחסרו גם השיחות עם הסוס מעור.

אך עם הזמן הוא התחיל לאהוב זאת, כי הילד דיבר אליו, וגם עשה לו מנהרות תחת כלי המיטה, שהיו, כפי שאמר, כמו שוחות שבהן חיים ארנבים של ממש. והיו

להם גם משחקים נהדרים, בלחש, כשנני הלכה לארוחת ערב והשאירה את מנורת הלילה הדולקת על השידה. וכשהילד נרדם הארנב הקטן זחל קרוב, תחת הסנטר החם שלו וחלם, כשידיו של הילד מחבקות אותו כל הלילה.

וכך עבר הזמן, והארנב הקטן היה מאושר מאוד, כל כך מאושר שהוא לא הרגיש בכלל שהכיסוי הקטיפתי היפה שלו נעשה מרופט יותר ויותר, הזנב שלו נפרם וירד כל הצבע הורוד שעל אפו, שם הילד נישק לו. הגיע אביב, והם שיחקו שעות בגן, כי לאן שהלך הילד, הלך גם הארנב. הוא רכב על המריצה והשתתף בארוחות קלות על הדשא, וביחד בנו ביתני פיות נהדרים תחת שיחי הפטל אחרי ערוגות הפרחים. ופעם, כשפתאום קראו לילד לארוחה, הארנב הקטן נשאר על הדשא, אחרי שהחשיך, ונני הייתה צריכה לבוא ולחפש אותו, כי הילד לא יכול היה ללכת לישון בלעדיו. הוא היה לח מהטל ומלא אדמה, אחרי שזחל בשוחות שהילד עשה לו בין הפרחים, ונני רטנה כשניקתה אותו בקצה הסינור שלה.

"בלעדיו אינך יכול לישון" אמרה "איזה טרחה עם הצעצוע הזה!" אבל הילד התיישב במיטה והושיט את

ידיו. "תני לי אותו!" אמר "אל תגידי דברים כאלה. הוא לא צעצוע. הוא ממשי!"

כאשר הארנב הקטן שמע זאת, היה מאושר. כי ידע עכשיו שדבריו של הסוס מעורר הם אמת. קרה לו הקסם של חדר הילדים והוא לא היה יותר צעצוע. הוא היה ממשי. הילד בעצמו אמר כך!

באותו לילה היה מאושר מדי כדי לישון, והאהבה הרעידה את לב הנסורת שלו שכמעט פרצה החוצה. ובעיני הכפתורים שלו, שמזמן איבדו את הברק שלהם, הופיע מבט של חכמה ויופי, שאפילו נני הרגישה בכך למחרת בבוקר, כשהרימה אותו ואמרה "איזה ביטוי חכם יש היום לארנב הזקן הזה."

זה היה קיץ נהדר!

לא הרחק מהבית הייתה חורשה, ובערבים ארוכים של חודש יוני הילד אהב ללכת לשם ולשחק. הוא לקח תמיד את הארנב הקטן אתו, ולפני שהלך לקטוף פרחים, או לשחק כמו שודד בין העצים, תמיד עשה לארנב קן קטן בין השיחים, כדי שיהיה לו שם נעים. הוא היה ילד טוב-לב ודאג שהארנב שלו ירגיש בנוח. ערב אחד, כשהארנב נח שם לבדו והביט על הנמלים שטיילו בין כפותיו, הוא הרגיש בשני יצורים שזחלו מתוך השיחים

קרוב אליו.

אלה היו ארנבים כמוהו, אבל בעלי פרווה וחדשים לגמרי. הם היו כנראה עשויים היטב, כי לא נראו עליהם התפרים וגם צורתם השתנתה כשהם נעו, פעם היו ארוכים ודקים, ומיד אחר כך שמנים וקצרים, ולא כמוהו, נשארים תמיד באותה צורה.

הכפות שלהם תופפו בשקט על הארץ והם התקרבו אליו והניעו את אפיהם, ובו בזמן הוא ניסה לראות איפה מפתחות מתיחה של הקפיצים שלהם. הוא הרי ידע שיצורים שקופצים מצוידים בדרך כלל במפתחות מתיחה כאלה. אך הוא לא הצליח לגלות אותם. כנראה היו אלה ארנבים מסוג חדש כלשהו.

הם הביטו עליו, והארנב הקטן הביט עליהם. וכל אותו הזמן אפיהם נעו.

"בוא קום ושחק אתנו." אמר אחד מהם.

"אין לי חשק" ענה הארנב הקטן, כי הוא לא רצה להסביר להם שאין לו מנגנון בפנים.

"תראה" אמר הארנב השעיר "זה פשוט" והוא נתן קפיצה הצדה ונעמד על רגליו האחוריות.

"אתה בטוח לא יודע לעשות כך!" אמר.

"אני יכול!" אמר הארנב הקטן "אני יכול לקפוץ יותר

גבוה מכל דבר!" הוא התכוון שזה כך, כשהילד זרק אותו לגובה, אבל לא רצה, כמובן, להגיד זאת. "אתה יכול לקפוץ על רגליך האחוריות?" שאל הארנב השעיר.

זאת הייתה שאלה מביכה, כי לארנב הקטיפתי לא היו רגליים אחוריות! כל גבו היה עשוי חלק אחד, כמו כרית סיכות. הוא ישב בשקט בין השיחים וקיווה רק שהארנבים ההם לא ירגישו. "אינני רוצה!" הוא אמר שוב.

אבל לארנב בר הזה היו עיניים חדות. והוא הושיט את צווארו והסתכל.

"אין לו רגליים אחוריות!" הוא קרא "הביטו. ארנב בלי רגליים אחוריות!" והתחיל לצחוק.

"יש לי!" קרא הארנב הקטן "יש לי רגליים אחוריות. אני יושב עליהן!"

"אז תושיט אותן ותראה, כמו זה!" קרא הארנב הבר והוא התחיל להסתובב במעגל ולרקוד, עד שלארנב הקטן הסתחרר הראש.

"אני לא אוהב לרקוד" אמר "אני מעדיף לשבת בשקט!" ודווקא באותו זמן הוא השתוקק לרקוד, כי הרגשה מוזרה עברה בו והוא חשב שיהיה מוכן לתת הכל שיש

לו בעולם כדי שיוכל לקפוץ כמו שהארנבים האלה קפצו. הארנב המוזר הפסיק לרקוד והתקרב ממש. הוא היה כל כך קרוב שהשפם שלו דגדג את אוזנו של הארנב הקטיפתי, ואז הוא עיוות את אפו, שיטח את אוזניו וקפץ אחורה.

"הוא לא מריח נכון!" קרא "הוא בכלל לא ארנב. הוא לא ממש!"

"אבל אני ממש!" אמר הארנב הקטן "אני ממש! הילד אמר כך!" והוא כמעט והתחיל לבכות.

ואז נשמעו פתאום צעדים, והילד רץ על ידם. תוך שניה ובמבזק של זנבות הלבנים שני הארנבים המוזרים נעלמו.

"בואו ושיחקו אתי!" קרא הארנב הקטן "הי, חזרו! אני יודע שאני ממש!"

אך לא הייתה כל תשובה, ורק נמלים קטנות רצו הנה והנה, וענפי השיחים נעו שם, איפה ששני הזרים נעלמו. הארנב הקטיפתי נשאר לבד.

הרבה זמן הוא שכב בשקט מוחלט, הביט על השיחים וקיווה שהם יחזרו. אך הם לא חזרו, ובינתיים השמש שקעה, והופיעו פרפרי לילה והילד בא ולקח אותו הביתה.

עברו שבועות והארנב הקטן נעשה זקן ומרופט, אבל הילד אהב אותו למרות זאת. הוא אהב אותו כל כך ששפמו נעלם בכלל, הריפוד הורוד של אוזניו נעשה אפור והכתמים החומים דהו. הוא גם איבד את צורתו ולא יכלו לראות שהוא ארנב, ורק הילד ראה אותו כך. בשביל הילד הוא היה תמיד יפה, וזה מה שחשוב היה לארנב הקטן. לא היה לו איכפת איך הוא נראה לאנשים אחרים, כי קסם חדרי הילדים עשה אותו ממש, וכשאתה ממש, המראה המרופט אינו חשוב. ויום אחד הילד חלה.

פניו האדימו והוא דיבר בשינה, וגופו הקטן היה כל כך חם שממש צרב את הארנב הקטן כשהחזיק אותו צמוד אליו. לחדר הילדים באו אנשים זרים, האור דלק כל הלילה והארנב הקטן שכב שם, מוסתר תחת כלי המיטה בלי לזוז, כי פחד שאם ימצאו אותו, עלולים לקחת אותו משם, והוא ידע שהילד זקוק לו. אבל זה לקח זמן רב והילד היה חולה מדי כדי לשחק והארנב הקטן השתעמם כי לא היה לו מה לעשות במשך ימים. ובכל זאת שכב שם בשקט וחיכה ליום בו הילד יבריא, והם יצאו שוב לגינה, בין הפרחים והפרפרים, וישחקו במשחקים נהדרים בין שיחי הפטל,

כמו בעבר. הוא תכנן כל מיני דברים שמחים ובזמן שהילד שכב רדום למחצה הוא זחל קרוב לכרית ולחש אותם לאוזנו.

בסוף החום ירד והילד הרגיש טוב יותר. הוא יכול היה לשבת במיטה, והארנב הקטן התחבק אליו. ויום אחד נתנו לילד לקום ולהתלבש.

זה היה בוקר בהיר, מלא שמש, והחלונות היו פתוחים. את הילד הושיבו על המרפסת, עטוף בצעיף, והארנב הקטן שכב בתוך כלי המיטה וחשב.

מחר הילד אמור היה לצאת לים. הכל היה כבר מסודר ורק צריך היה לבצע את הוראות הרופא. כולם דיברו על כך בזמן שהארנב הקטן שכב תחת השמיכות, רק עם הראש בחוץ, והקשיב. את החדר היה צריך לחטא, וכל הספרים והצעצועים, שהילד שיחק בהם במיטה, צריך לשרוף.

"הידד!" חשב הארנב הקטן "מחר הולכים לים!" כי הילד דיבר לעתים קרובות על הים, והוא רצה מאוד לראות את הגלים הגדולים המתנפצים על החוף, ואת הסרטנים הקטנים, ואת ארמונות החול.

ואז נני מצאה אותו.

"מה עם הארנב הישן הזה?" שאלה.

"זה?" אמר הרופא "הרי זה אוסף של חיידקיי אדמת! שרפי את זה מיד! מה? שטויות! תנו לו חדש. את זה אסור לשמור!"

ואת הארנב הקטן שמו בשק, עם ספרי תמונות ישנים וכל מני צעצועים ישנים, והביאו לקצה הגן, שם מאחורי הלול. זה היה מקום טוב למדורה, אלא שהגן היה עסוק מדי לעשות זאת מיד. הוא היה צריך קודם להוציא תפוחים מאדמה, ולאסוף אפונה, אבל הבטיח שמחר בבוקר יבוא מוקדם וישרוף את הכל.

באותו הלילה הילד ישן בחדר אחר והיה לו ארנב חדש לידו. זה היה ארנב נהדר, כולו לבן, עם עיניי זכוכית ממש, אבל הילד היה מרוגש מדי כדי לשים לב לכל זה. כי מחר היה אמור לנסוע לים וזה היה דבר כל כך נהדר שלא יכול היה לחשוב על שום דבר אחר.

ובזמן שהילד ישן וחלם על הים, הארנב הקטן שכב בין ספרי תמונות בפינה, אחרי הלול, והרגיש בודד מאוד. השק נשאר פתוח, והוא הצליח לזחול לפתח ולהביט החוצה. הוא רעד קצת, כי היה רגיל לישון במיטה של ממש, ובינתיים הכיסוי שלו נעשה דק מאוד מרוב חיבוקים ולא הגן עליו לפני צינה. לא רחוק משם הוא יכול היה לראות את שיחי הפטל הגבוהים, כמו יער

טרופי, שבצלו הוא שיחק עם הילד בימי העבר. הוא חשב על שעות שמש בגינה, וכמה מאושרים הם היו אז, ועטף אותו צער גדול. הזיכרונות עברו לו בראש, כל אחד יותר יפה מהשני, בתי הפיות בין ערוגות הפרחים, הערבים השקטים בחורשה, שבהם שכב בין שיחים ונמלים קטנות עברו בין כפותיו, והיום המאושר הזה שבו ידע בפעם הראשונה שהוא ממשי.

הוא חשב על הסוס מעור, החכם והאצילי ועל הכל שהוא סיפר לו.

לשם מה להיות אהוב, ולאבד את היופי ולהיעשות ממשי, אם כל זה נגמר כמו עכשיו? ודמעה, דמעה של ממש זלגה לאורך אפו הקטיפתי ונפלה לארץ.

ואז קרה דבר מוזר. כי במקום שבו נפלה הדמעה, יצא מהאדמה פרח מוזר, לא דומה לאלה שגדלו בגינה. היו לו עלים עדינים בצבע ברקת ובין העלים ניצן כמו כוס זהב. הוא היה כה יפה שהארנב הקטן שכח לבכות ורק שכב והביט עליו. ואז הניצן נפתח וממנו יצאה פייה.

היא הייתה הפייה היפה ביותר שבעולם. שמלתה הייתה מפנינה וטיפות טל, ופרחים היו סביב צווארה ובשערותיה, ופניה היו כמו הפרח היפה מכל. והיא ניגשה לארנב הקטן, אספה אותו בזרועותיה ונישקה על

אפו הקטיפתי שהיה עוד לח מדמעות.

"ארנב קטן" אמרה "אינך יודע מי אני?"

הארנב הקטן הביט עליה ונראה לו שכבר ראה את

הפנים קודם, אך לא יכול היה להיזכר איפה.

"אני הפייה של חדר הילדים" אמרה "אני דואגת לכל

הצעצועים שהילדים אהבו. כשהם ישנים ושחוקים

והילדים לא צריכים אותם יותר, אני באה ולוקחת אותם

אתי והופכת אותם לממשיים."

"האם לא הייתי ממשי קודם?" שאל הארנב הקטן.

"היית ממשי לילד" אמרה הפייה "כי הוא אהב אותך.

עכשיו תהיה ממשי לכולם."

והיא החזיקה את הארנב הקטן מחובק בזרועותיה ועפה

אתו לחורשה.

הלילה היה בהיר כי הירח האיר על הכל. והחורשה

הייתה יפה, ענפי השיחים זרחו כמו כסף קפוא. ברחבה,

בין גזעי העצים שיחקו ארנבי בר עם צלליהם שעל

הדשא, אך כשראו את הפייה כולם עצרו ועמדו סביב

והביטו עליה.

"הבאתי לכם חבר חדש" אמרה הפייה "אתם צריכים

לקבל אותו יפה וללמד אותו הכל מה שדרוש לו בארץ

הארנבות, כי הוא יחיה אתכם כאן לתמיד!"

והיא נישקה לארנב הקטן ושמה אותו על הדשא.

"רוץ ושחק, ארנב קטן!" אמרה.

אבל הארנב הקטן ישב בשקט ולא זז. כי כאשר ראה

את ארנבי הבר מקפצים בדשא ורוקדים סביבו, נזכר

פתאום ברגליים האחוריות שלו, והוא לא רצה שהם

יראו שהוא עשוי כולו בחתיכה אחת. הוא לא ידע

שכאשר הפייה נישקה לו, היא שינתה אותו לגמרי. והוא

היה יושב כך הרבה זמן, מתבייש לנוע, אלא שמשו

דגדג אותו בקצה אפו, ובלי לחשוב הוא הרים את רגלו

האחורית כדי להתגרד.

והוא מצא שיש לו באמת רגליים אחוריות! במקום כיסוי

קטיפתי הייתה לו פרווה חומה, רכה ומבריקה, האוזניים

שלו נעו בעצמן והשפם שלו היה כה ארוך שהגיע עד

העשבים. הוא נתן דילוג גדול והשמחה של תחושת

הרגליים אחוריות שלו הייתה כזו שהוא המשיך לקפוץ

על הדשא, קפץ לצדדים והסתובב באוויר כמו האחרים,

והתרגש כל כך שכשנעצר בסוף, הפייה כבר נעלמה.

הוא היה בסוף ארנב ממשי, בבית עם ארנבים אחרים.

עבר הסתיו והחורף, ובאביב, כשהימים נעשו חמים

ומלאי שמש, הילד יצא לחורשה שמאחורי הבית. ובזמן

ששיחק, שני ארנבים זחלו מבין השיחים והסתכלו עליו.

אחד מהם היה חום כולו, אך לשני היו סימנים מוזרים
תחת הפרווה, כאילו לפני הרבה זמן היו שם כתמים,
שעדיין נראו. ובאף הרך שלו ועיניו השחורות היה משהו
מוכר, והילד חשב לעצמו "הרי הוא נראה בדיוק כמו
הארנב הישן שלי, שאבד כאשר חליתי באדמת!"
והוא לא ידע שזה היה באמת הארנב שלו, שבא לראות
את הילד, אשר עזר לו פעם להיות ממשי.